

بررسی نقش توسعه سرمایه اجتماعی در مدیریت بحران با تاکید بر نقش متغیر میانجی انطباق پذیری سازمانی

حسین احمدی

دانش آموخته کارشناسی ارشد مدیریت دولتی، دانشگاه پیام نور، واحد ملایر

چکیده

هدف پژوهش حاضر بررسی نقش توسعه سرمایه اجتماعی در مدیریت بحران با تاکید بر متغیر میانجی انطباق پذیری سازمانی می باشد. پژوهش از نظر هدف کاربردی و از نظر ماهیت تجزیه و تحلیل فرضیه ها توصیفی - همبستگی است که اطلاعات آن به صورت میدانی گردآوری شد. جامعه آماری این پژوهش شامل کلیه کارکنان و مدیران سازمان امور مالیاتی شهر همدان به تعداد ۲۰۷ نفر می باشد. که از این تعداد ۱۳۲ طبق جدول کرجسی و مورگان به شیوه نمونه گیری طبقه ای تصادفی انتخاب گردید. ابزار جمع آوری اطلاعات در این پژوهش سه پرسشنامه استاندارد ۱۵ گویه ای سرمایه اجتماعی ناهایت و گوشال (۱۹۹۸) با سه مولفه (ساختاری، ارتباطی و شناختی)، پرسشنامه استاندارد ظرفیت انطباق پذیری سازمانی سوسمن (۲۰۰۴)، استریکمن (۲۰۰۵) و دنیسون، (۲۰۰۰) و پرسشنامه استاندارد ۱۶ گویه ای مدیریت بحران برگرفته از کار عزیزی و همکاران (۱۳۹۸) با چهار مولفه (پیش بینی، آمادگی، مقابله، بازسازی) استفاده شده است. نتایج به دست آمده نشان می دهد، تجزیه و تحلیل داده ها با استفاده از تکنیک تحلیل عاملی تأییدی در نرم افزار pls به انجام رسید. وزن عاملی همه گویه ها بیشتر از ۰/۳ به دست آمد بنابراین برازش مدل و روایی سازه پرسشنامه ها مورد تأیید قرار می گیرد. نتایج تحلیل داده های پژوهش نشان داد: سرمایه اجتماعی بر مدیریت بحران تأثیرگذار است. انطباق پذیری سازمانی بر مدیریت بحران تأثیرگذار است. سرمایه اجتماعی بر انطباق پذیری سازمانی تأثیرگذار است. تحلیل های بیشتر نشان داد نقش متغیر میانجی انطباق پذیری سازمانی بر رابطه بین سرمایه اجتماعی و مدیریت بحران، جزئی است.

واژگان کلیدی: سرمایه اجتماعی، انطباق پذیری سازمانی، مدیریت بحران